

Dobré zprávy:

Bulletin Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové ročník 1(2009) : č. 1 – březen

Vážení a milí,

s velkou radostí vám jako malé překvapení posíláme první číslo našeho časopisu Dobré zprávy. Má zatím jenom elektronickou podobu, takže poputuje každé dva měsíce do vašeho počítače, ale my se budeme snažit, aby se z množství dobrých zpráv váš počítač nezhroutil.

A proč jsme se vypravili za vámi až domů, případně na pracoviště? Ano, jsme s vámi v písemném či telefonickém kontaktu, někdy se i vidíme, ale naše povinnosti nás nutí stále spěchat. Vás i nás. Chybí volná chvílka na setkání, popovídání. Od počítače se jen neradi odpoutáváme. V momentě, kdy si budete chtít odpocínout od práce a budete hledat něco zajímavého, je tu náš časopis. Tyto chvíle vám chceme zpříjemnit dobrými zprávami z Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Věřte, že dobrých zpráv nikdy není dost!

Na našich webových stránkách je všechno popsáno věcně a stručně. I naše výroční zprávy jsou takové. Proto vás chceme pozvat někam, kam každý nahlédnout nemůže. Jako příznivce a podporovatele myšlenky Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové vás s časopisem Dobré zprávy pozveme „za oponu“ všeho dění. Představíme vám členy naší správní a dozorní rady, pohovoříme se spolupracovníky, členy poradních sborů a dobrodinci nadace. A určitě se podíváme i na konkrétní případy, kdy

peníze, které jsme poslali, účinně pomohly. Každý přece ví, že nezázivná, strohá statistická čísla dostanou úplně jiný rozměr v okamžiku, kdy se týkají nás osobně nebo někoho z našeho nejbližšího okolí!

Za finančními částkami, které dostáváme a rozdělujeme a jejichž přehled nacházíte každoročně v naší výroční zprávě, jsou zcela konkrétní lidé. Již mnohokrát jsme se přesvědčili, jak milá atmosféra vznikne v okamžiku, kdy se setkají dárci a příjemci. Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové se snaží být dobrým prostředníkem mezi nimi. Na jedné straně ti, kteří dávají, a na druhé straně ti, kdo dostávají: nemocné děti, občané se zdravotním postižením či senioři, kteří si zaslouží naši pozornost a podání pomocné ruky. Vícekrát jsem slyšela od paní Olgy: „Stát neumí potřebnému člověku podat ruku. Od toho jsou tu neziskové organizace.“ O těch, které podporujeme, vám budeme vyprávět. Jejich příběhy jsou často všední, ale alarmující tím více, že se mohou přihodit komukoliv z nás...

Tak tedy, vážení a milí, přeji vám příjemné chvíle s naším časopisem a doufám, že se na příští číslo budete těšit stejně, jako se my těšíme na setkání s vámi.

MUDr. Milena Černá, výkonná ředitelka

Z obsahu...

Rozhovor s Danou Němcovou, předsedkyní správní rady Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové v deseti otázkách a odpovědích

ČSOB a Fond vzdělání – rozhovor s Pavlínou Foločskou, manažerkou společenské odpovědnosti ČSOB

Hledá se kandidát na Cenu Olgy Havlové

Změna mínusů v plusy Byl z „děčáku“, díky pomoci VDV získal vzdělání. Dnes je dobrým tátou.

Konečně slyší! Dvě neslyšící děti mohou slyšet hlas své maminky a normálně chodit do školy

Na návštěvě u Dany Němcové aneb Bot jako před mešitou...

Již čtrnáct let dochází Dana Němcová měsíc co měsíc na zasedání správní rady Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, aby jako její předsedkyně bezpečně kormidlovala tuto nadaci směrem, jenž stanovila na začátku devadesátých let Olga Havlová. Kolik v ní musí být energie, kolik vůle a vnitřního přesvědčení, aby zapoměla na své křížky, které by ji už mohly tížit, a svou mysl plně upjala na druhé, na potřebné. Ostatně dělá to tak celý život. A právě o něm (ale nejen o něm) jsme si s ní začátkem března povídali.

I. O nadaci

● Jak se vaše cesty zkřížily s Olgou Havlovou, respektive s VDV?

S Olgou jsem se znala už dřív. Když v roce 1990 založila VDV, obdivovala jsem její praktičnost a akceschopnost, neboť okamžitě věděla, na které zdejší potřeby zareagovat a jak k vyřešení některých problémů využít kontaktů, které se nám nově otevřely. V té době jsem se ale ještě pro VDV přímo neangažovala, protože jsem pracovala ve Federálním shromáždění. Teprve když Olga začala být nemocná, začala mě ke své nadaci přitahovat – nenápadně, ale rezolutně; nepřipouštěla žádnou odmluvu ani pochybnost. Začala jsem se tedy s VDV více seznamovat, což bylo pro mne o to snazší, že jsem již dlouho znala ředitelku Milenu Černou, které si neobyčejně vážím. Díky tomu všemu jsem byla po smrti Olgy (v roce 1996 – pozn. red.) zvolena předsedkyní správní rady VDV.

● Co vám tato práce přináší? Co leží na misce vah starostí a co na druhé poměřující radost a uspokojení?

Začala bych tím pozitivním, což tkví v pomoci, kterou můžeme uskutečnit, a v lidech, jimž se díky našemu příspěví změní kvalita života. Tato stránka naší práce je pro nás lékem proti tísní plynoucí z přílišného důrazu dnešní doby na spotřebu a egocentrismus. To, co bolí, je citelný nedostatek

finančních prostředků. Různé nevládní a charitativní organizace vybudovaly na základě potřeb vzniklých v terénu četná lůžková zařízení, která doslova vyvzdorovaly a s nasazením všech sil provozovaly, a dnes přísun financí ze strany státu a z různých grantů natolik vážne, že mnohým hrozí zavření. Velká přemíra státních peněz (tedy našich peněz!) stále směřuje do státních ústavních zařízení, přestože ty vybudované na neziskových principech jsou mnohem úspornější, efektivnější a samozřejmě i lidsější!

● Je těžší finanční prostředky pro potřebné získávat, nebo rozdělovat?

Rozhodně by se peníze lépe rozdělovaly, kdyby jich byl přebytek. Tak tomu není, a proto rozhodování o tom, kam je nasměrujeme, je někdy skutečně velmi těžké. Velkou práci odvádí tým Mileny Černé, který připravuje důkladné zhodnocení všech požadavků a možností. Rozhodnutí správní rady, jež má konečné slovo, je pak podložené skutečně kvalifikovanými analýzami.

● Myslíte, že naše společnost je dostatečně vnímavá k lidem, jež potřebují pomoc?

Pokud jde o mentalitu jednotlivců, ta je stále stejná: někteří lidé mají větší cit pro své bližní a jiní nejsou schopni (třeba jen v určité fázi svého života) si potřeby druhých uvědomit. Co se týká dárcovství velkých organizací a jejich společenské odpovědnosti, tak to je myslím ještě hudba budoucnosti. Momentálně tu „zní“ spíše obavy o přežití.

II. O životě

● Nedávno jste slavila velice krásné životní jubileum – 75 let. Přijměte naše co nejupřímnější přání všeho nejlepšího a dovolte otázku: Na co jste přišla při hledání smyslu života?

Bála bych se být v tomto smyslu nějakým orákulem, protože tuto otázku si musí položit každý sám a poctivě si ji i zodpovědět. Mám-li se k ní vyjádřit, vtírá se mi na mysl jedna věta z parte našeho kamaráda: „Víra je počátek a láska je cíl.“ V tom já spatřuji smysl života.

● Jak k vám přišla víra?

Víra je pro mě dar. Něco, k čemu jsem přišla „jako slepý k houslím“ a co jsem si

Dana Němcová s Václavem Havlem předávají Cenu Olgy Havlové

Rozhovor vedla Irena Šatavová

Dana Němcová předává poděkování Luboši Charvátovi, finančnímu poradci nadace

upevnila v padesátých letech kontaktem s lidmi, kteří přechodně unikali pronásledování a kteří pro mě byli morálním i lidským přítažlivým vzorem. A vzory skutečného života z víry jsou nesmírně cenné a důležité.

● **Myslíte si, že podobnou roli zakotvení v životě může sehrát i víra v jakýsi vyšší princip, mravnost, spravedlnost, jsoucno...**
Nepochybuji o tom, že i když se lidé prohlašují za ateisty, tak nějakou vírou žijí. A pokud je to víra v pozitivní hodnoty, pak samozřejmě je možné v tom nalézat smysl. Nehledě na to, že víra není nějaký uzavřený stav – je to cesta, a zároveň něco velmi živého.

● **Kdybyste teď měla bilancovat uplynulá léta, které životní období vnímáte jako nejvíce těžké, které byste chtěla vymazat, které považujete za nejkrásnější?**
Pokud jsem hovořila o víře jako o proudu života, tak i události mého života souvisejí jedna s druhou a nejsem schopna vytrhnout smysl jedné či druhé. Jakkoliv jednotlivé mé životní etapy představovaly nějaký úkrok stranou, stále šlo o stejnou cestu, po které kráčím dodneška. Nejraději vzpomínám na své dětství prožité v Novém Městě nad Metují, kde to mám spojené s krajinou, přírodou, rodiči, k nimž se můj vztah s postupujícím věkem mění. Nic není konstantního, všechny věci mají svůj vnitřní život

a vzájemně souvisejí. Proto se ničeho z toho, co jsem prožila, neodříkám.

III. O rodině

● **Zmínila jste své dětství, ale ani ono nebývá bezstarostné.**

Samozřejmě že i každé dětství v sobě nese určitou tíhu, nejistotu, obavy. A pokud dítě není zakotvené v láskyplném prostředí, tak je to obrovsky zátěžové období.

● **Tím láskyplným prostředím by měla být rodina, že?**

Rodina je pro každé dítě základním podnožím, ze kterého bude vycházet a jež ovlivní směr, jímž půjde. Nikdo už nemůže zpochybňovat, že nejrannější dětský věk je formativní a dokonce i prenatální období je pro dítě a jeho budoucí vývoj velmi důležité. Rodina je základním kamenem společnosti, neboť právě v ní klíčí všechny sociální, psychologické, charakterové a duchovní hodnoty člověka. Je to místo, kde semenáček roste, ale není nijak uzavřené, protože rostlinka potřebuje ke svému zdravému růstu vzduch, světlo a otevřený prostor. Rodina má plnit roli ruky, která vede a která je vždycky znovu podáváná, i když dítě selže.

● **Domníváte se, že současná podpora rodiny je dostatečná?**

Myslím si, že stát nedoceňuje roli rodiny

a že mladí lidé v tomto směru tápou, neboť sami vyrůstali v rodinách pojatých především tak, aby děti ničím nestrádaly a byly hmotně zabezpečeny. To ale není předpoklad pro vytvoření správné hierarchie hodnot. V rodině by si dítě mělo osvojit hlavně vztahové struktury, které činí člověka schopným občanem se všemi odpovědnostmi, jež na sebe dobrovolně bere v zájmu celé společnosti.

● **Jak jste vy sama dokázala vychovat sedm dětí?**

Asi díky tomu, že se vychovávaly i mezi sebou navzájem a určitě vychovávaly i mě. A dodneška jsem s nimi v dobrém partnerském vztahu. Scházíme se na Boží hod, bývá nás i několik desítek, zpíváme koledy, hodujeme, radujeme se... Když jednou moje dcera viděla v předsíni tu spoustu bot nejrůznějších rozměrů, řekla: Tady to vypadá jako před mešitou!

● **Co si myslíte o stárnutí? Přináší vyšší věk slibovanou moudrost a vyrovnanost, anebo je to stále loďka kolébající se na vlnách příboje?**

Bárka se kolébá, neboť nežijeme jen těmi krásnými věcmi, které jsou nad námi a které nás nesou, ale máme s sebou také „svého bratra osla“ (jak sv. František označoval tělo) a ten začíná kulhat na všechny čtyři. S tím se prostě musíme smířit a očekávat, že nebudeme pouze těmi, kteří dávají, ale budeme muset také umět přijímat: jak svou slabost a ohroženost, tak i pomoc, která se nám nabízí, a nezahořknout, pokud se nám jí nedostane tam, kde bychom ji předpokládali.

● **Kdybyste měla vyslovit tři přání, která by vám zlatá rybka mohla splnit, co byste si přála?**

Aby se měli lidi rádi, aby si byli vědomi důstojnosti každého člověka, ať už je v té či oné životní situaci či roli, a aby přece jenom na konec pravda a láska zvítězila nad lží a nenávistí. ●

Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové v deseti otázkách a odpovědích

1. Kdo stál u kolébky Výboru dobré vůle?

Výbor dobré vůle založila paní Olga Havlová, první manželka prezidenta ČR, počátkem roku 1990.

2. Co máme v úředním rodném listě?

Datum 12. dubna 1990, kdy byl Výbor dobré vůle registrován Ministerstvem vnitra ČR. Příští rok tedy oslavíme dvacet let své činnosti, během nichž jsme si vybudovali silné renomé ve společnosti, získali důvěru dárců a partnerů ze soukromé a státní sféry a významně přispěli v pomoci potřebným.

3. Proč jsme tu?

Abychom působili na morální vědomí společnosti, upozorňovali na nedostatky v sociální politice státu a v práci sociálních, zdravotnických, školských a jiných institucí a angažovali se při jejich odstraňování.

4. Jaký je vztah mezi VDV a Nadací Olgy Havlové?

Nadace Olgy Havlové vznikla o dva roky později proto, aby shromažďovala a rozdělovala finanční prostředky a pomáhala – organizačně i finančně – v konkrétních případech, kterých se nemůže ujmout žádná jiná organizace nebo zařízení; zároveň byla odhodlána podporovat a brát v ochranu nově vznikající humanitární projekty. Zaregistrována byla 23. září 1992 a od toho okamžiku má složený název Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové (dále VDV).

5. Jak, kde a proč nás podporují krajané?

Vznik VDV podnítl skupiny českých krajanů v západních zemích k zakládání organizací na podporu jeho činnosti. Na počátku roku 1990 a v dalších letech vznikly sesterské organizace v Rakousku, Velké Británii, Norsku, Švédsku, Švýcarsku, Nizozemí, USA, Kanadě, Francii a Německu jako výraz souznělosti krajanů se starou vlastí po listopadu 1989. Všechny organizace měly statut dobročinných organizací ve své zemi, ale jejich finanční dary směřovaly na podporu programů VDV a většina jejich aktivit byla zaměřena na děti

žijící v České (zpočátku ještě také ve Slovenské) republice.

6. Kdo jsou našimi nejvýznamnějšími zahraničními partnery?

- Canadian Czechoslovak Fund for Medicine and Rehabilitation, který podporuje vybrané projekty na pomoc dospělým lidem s mentálním postižením a romským dětem,
 - Olga Havel Foundation New York, která spravuje Sasakawa Asthma Fund z vkladu japonské nadace The Nippon Foundation,
 - spolek Deutsche Freunde und Förderer der Olga Havel Stiftung, e. V., jenž se zaměřil na přeshraniční sociální a vzdělávací projekty v ČR.
- Dlouholetá spolupráce existuje také mezi VDV, Open Society Institute a Americko-rakouskou nadací při dalším vzdělávání lékařů.

7. Na jakých pilířích budujeme naše současné aktivity?

Nadace se opírá o čtyři pilíře činnosti: podporuje projekty v oblasti sociální, zdravotně-sociální, vzdělání a lidských práv. VDV každoročně uděluje Cenu Olgy Havlové, určenou osobnostem se zdravotním postižením, které navzdory svému handicapu pomáhají ostatním potřebným.

8. Jak se angažujeme v politice?

Aktivně působíme v sociální politice státu a podílíme se na vytváření příznivých podmínek pro činnost neziskových orga-

nizací v sociální a zdravotně-sociální oblasti. Nadace je členem Spolku oborové konference nestátních neziskových organizací působících v sociální a zdravotně sociální oblasti a Asociace nadací Fóra dárců. Ředitelka nadace je členkou Rady vlády pro nestátní neziskové organizace – Výboru pro EU a předsedkyní Evropské sítě proti chudobě a sociálnímu vyloučení ČR.

9. Jaké principy vyznáváme?

Ctíme odkaz paní Olgy Havlové, která dbala zejména na odborný přístup při posuzování žádostí o pomoc, na účelné využití každého nadačního příspěvku, na pohotovost poskytování pomoci a na udržování kontaktů s dárci i obdarovanými. Těmito principy se řídíme dodnes.

10. Jak vypadá naše pomoc v číslech?

Během let 1992 – 2008:

- jsme přerozdělili nadační příspěvky ve výši 630 milionů korun;
- jsme organizovali ozdravné pobyty pro více než 23 000 severočeských dětí s chronickým onemocněním dýchacích cest;
- bylo z Fondu vzdělání uděleno stipendium 348 studentům se zdravotním nebo sociálním handicapem a 281 studentů získalo jednorázový příspěvek na studijní pomůcky, školné, kurzy atd. Celkem bylo na tyto účely vynaloženo 15,5 milionu korun;
- více než 150 lékařům z ČR a SR jsme zprostředkovali dvouměsíční stáže v USA, Kanadě a Francii;
- 280 lékařům jsme umožnili zúčastnit se mezinárodních školení v Rakousku;
- po povodních v roce 1997 jsme přispěli k obnově veřejných budov a domácností ve 31 moravských obcích;
- po povodních v roce 2002 jsme pomohli při odstraňování následků záplav v 55 případech;
- Cenu Olgy Havlové jsme udělili 15 osobnostem, které se přes svůj zdravotní handicap aktivně angažují v pomoci ostatním znevýhodněným. ●

ČSOB a Fond vzdělání

Fond vzdělání je jedním z hlavních projektů Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, který vznikl ve spolupráci s ČSOB už v roce 1995. Během uplynulých čtrnácti let Fond vynaložil 15,5 milionu korun na studium 348 stipendistů a na jednorázové příspěvky pro dalších 281 studentů. O tom, co se skrývá za čísla, jsme hovořili s manažerkou společenské odpovědnosti ČSOB Pavlínou Folovskou.

Irena Šatavová

● Vzpomenete si ještě na úplné počátky vaší spolupráce? Proč se ČSOB rozhodla právě pro podporu tohoto projektu?

ČSOB podporuje projekty, které jsou spojené s investicemi do budoucna. Vzdělávání se proto stalo jedním z hlavních pilířů naší společenské odpovědnosti. A Fond vzdělání je projekt, který konkrétně pomáhá zdravotně a sociálně znevýhodněným studentům. To, že se jedná o významnou investici do budoucnosti a o konkrétní pomoc studentům, byla dvě hlavní kritéria, která nás na samotném počátku naší spolupráce s VDV oslovila.

● Jakou formou podporujete stipendisty?

Pomáháme jim finančně tím, že jim udělujeme pravidelně vyplácená stipendia, případně jednorázové částky. Do budoucna uvažujeme o vytvoření skupiny patronů z řad našich zaměstnanců, kteří by se „svému“ studentovi věnovali. Jejich poznatky bychom pak následně využili pro další směřování fondu.

● Setkáváte se s podporovanými stipendisty také osobně?

Tento projekt je jedinečným právě kvůli možnosti osobního setkávání se a komunikace se stipendisty. Chceme každého z nich poznat, a proto si je zveme v období udělování stipendií (na jaře a na podzim) k nám do nadace, hovoříme s nimi o jejich potřebách, zjišťujeme, jak se staví ke studiu a na co konkrétně stipendium potřebují. Studenti mají také možnost setkat se s TOP managementem ČSOB – například vloni jsme předávali speciální odměnu třem úspěšným absolventům vysoké školy

a osobně jim blahopřál člen představenstva ČSOB Petr Hutla.

● Jak stipendisté vnímají možnost dosáhnout na vzdělání, které jim otevírá dveře při uplatnění se ve společnosti?

Každý student a jeho příběh je jiný. Pro některé znamená stipendium splnění velkého snu – například vystudování vysněné konzervatoře, pro jiné získání nezbytného vzdělání, které jim ulehčí již tak dost těžkou životní situaci. Studentům se zdravotním handicapem pomáháme zaplatit vyšší studijní náklady. Pro všechny je to ale příležitost, jak se připravit na úspěšný vstup do světa dospělých. Jen je bohužel škoda, že tímto způsobem nemůžeme rozdávat také zdraví, pohazení rodičů, lásku, zkušenosti a jiné podobné zážitky, které jsou taktéž součástí výbavy do života v dospělosti.

● Máte možnost sledovat osudy bývalých stipendistů?

Ano, třeba minulý rok jsme předali speciální odměnu Jiřímu Zemanovi, který přes svůj zdravotní handicap (dětskou obrnu) úspěšně vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity a dnes působí jako asistent soudkyně Ústavního soudu. Ve studiu práv dále pokračuje v rámci doktorského studijního programu Teoretické právní vědy, obor Ústavní právo a státověda.

● Co vám osobně tato práce přináší?

Považuji za důležité, aby práce byla pro člověka koníčkem a dělal ji srdcem. Proto se snažím naše projekty poznávat osobně a tato osobní zkušenost mne přesvědčuje o tom, že naše práce je smysluplná, že pomáhá

konkrétně tam, kde je to potřeba, a že jdeme správným směrem. To mi dodává pozitivní pocit z práce. A pokud svou práci „děláte srdcem“, musí vás ovlivnit i v osobním životě, ať už je to vyšší časová investice, vyvinutější empatie, nebo větší ochota přiložit ruku k dílu.

● Jaké další charitativní akce ČSOB podporuje?

Například náš vlastní projekt s Občanskými poradnami, ve kterém podporujeme zvýšení finanční gramotnosti občanů, projekt Život nanečisto Nadace Terezy Maxové a jejího partnera Múzy dětem, jenž chce připravit děti z dětského domova na přechod do samostatného života, kombinovaný e-kurz Svět peněz aneb finance jinak pro žáky základních a středních škol, který vznikl ve spolupráci se Spotřebitelským institutem, či společný projekt s Poštovní spořitelnou Podpora regionů. Kromě toho se naši zaměstnanci sami zapojují do řady dobrovolnických aktivit.

● Kdybyste měla moc pohádkové sudičky, co byste vložila do vínku stipendistům Fondu vzdělání?

Všem těm, kteří mají životní cestu jakkoli ztíženou, bych přála, aby se za svou houževnatost a vytrvalost dočkali řádné odměny a pocitu radosti z dosaženého úspěchu. A také aby byli na své úspěchy hrdí a motivovalo je to k dalším životním cílům, ale i k obyčejným životním radostem. ●

Eva Kvasničková
koordinátorka programu
Fond vzdělání a Ceny Olgy Havlové

Paní Eva pracuje ve VDV už šestnáctým rokem, takže je služebně v nadaci nejstarší. Přivedla ji sem v srpnu 1993 úplná náhoda – její kolegyně z IKEMu, která tu působila jako dobrovolnice, se zmínila, že VDV hledá sekretářku. Paní Eva místo získala a když se o dva roky později rozjžděl projekt Fond vzdělání, stala se jeho manažerkou. Stará se o měsíční vyplácení stipendií a ověřuje, zda stipendisté dosahují známkového průměru 2,00, který je podmínkou pro obdržení finanční podpory.

„Od vzniku projektu narostl počet našich stipendistů v daném roce z 5 na dnešních 71 a také objem rozdělovaných prostředků se zdvojnásobil. Měsíčně vyplácíme na stipendiích cca 90 tisíc korun,“ komentuje rozsah svěřené práce paní Eva. Pro pořádek dodejme, že z oněch 71 stipendistů je 13 z dětských domovů, 3 z domů na půli cesty, 42 studentů pochází se sociálně slabších rodin a 13 je zdravotně postižených. Poměr chlapců a dívek je téměř vyrovnaný – 34 : 37 ve prospěch děvčat. 38 stipendistů studuje vysokou školu, zbytek školu střední, vyšší odbornou či konzervatoř. Od roku 2007 Fond vzdělání spolupracuje s Nadačním fondem Livie a Václava Klausových.

Co paní Evu na této práci baví? „Že je tak různorodá a že dává hezký pocit z toho, že můžeme někomu pomoci,“ říká. Ale nevyhnu se jí ani trápení spojená s osudy lidí, jimž nadace pomáhá. „Snad nejhorší to bylo vloni na podzim, když jsme rozjžděli projekt Senior a sešlo se nám tu nesčetně žádostí od neziskových organizací a institucí pomáhajících starým lidem. Na své aktivity by potřebovaly finance v řádu milionů, ale velcí donátoři na to vůbec neslyšeli. Nechtěli si připustit, že jednou všichni zestárneme a budeme vděční za pomoc a podporu, která nám umožní důstojně dožít poslední léta. Z toho jsem nemohla několik dnů ani spát,“ vypráví se smutkem v hlase. ●

Hledá se kandidát na Cenu Olgy Havlové

Život handicapovaných lidí není snadný. Zdravotně postižení musí bojovat nejen se svým handicapem, ale často i s nezájmem a lhostejností nás ostatních, k nimž „sudičky“ byly přívětivější a nezatížily nás podobnou nevýhodou, která život posouvá do trochu jiné roviny.

A přesto jsou mezi zdravotně postiženými občany takoví, kteří se nejen dokáží se svým handicapem vyrovnat a ještě jim zbývá síla pomáhat dalším podobně postiženým, aby jim usnadnili život a pomohli začlenit se do společnosti jako její rovnocenní členové.

Nevěříte? Ale ano – stačí se jen podívat na řádku těch, kteří v uplynulých čtrnácti letech získali Cenu Olgy Havlové udělovanou Výborem dobré vůle – Nadací Olgy Havlové. Cenu vyhlásila první manželka našeho bývalého prezidenta paní Olga Havlová v roce 1995, aby upozornila na život lidí se zdravotním postižením. „Jeich síla překonávání překážek, která často chybí i zdravým lidem, je pro nás velkou inspirací“, řekla tehdy a položila základ tradici, která pokračuje i letos.

Ředitelka VDV – Nadace Olgy Havlové MUDr. Milena Černá na vysvětlenou dodává: „K tomu, abychom dokázali vytvářet rovné příležitosti pro všechny, včetně lidí se zdravotním postižením, nejučinněji pomáhá dobrý příklad. A právě ten dávají svému okolí nositelé Ceny Olgy Havlové“.

Mezi ty, kteří se cenou v podobě sošky od jednoho z našich nejvýznamnějších sochařů Olbrama Zoubka mohou pochlubit, patří například JUDr. Jan Hutař – sám na vozíčku, ale přesto velice aktivní v prosazování legislativních změn ve prospěch osob se zdravotním postižením. Navíc ještě formou seminářů seznamuje zaměstnavatele s ekonomickými výhodami zaměstnávání těchto lidí. O Ceně Olgy Havlové prohlásil, že „je to něco jako Oscar pro herce nebo Nobelova cena pro vědce.“ Určitě by s ním souhlasili i další držitelé ceny, mezi nimiž jsou také osobnosti se zrakovým, sluchovým a mentálním postižením či jednotlivci i celé skupiny lidí potýkající se s chronickým duševním či nádorovým onemocněním.

Pokud znáte ve svém okolí někoho, kdo i přes své závažné zdravotní postižení pomáhá ostatním a mohl by se stát kandidátem na Cenu Olgy Havlové 2009, neváhejte nám prosím zaslat svůj návrh do 1. dubna na vdv@vdv.cz. Dobré příklady pomáhají bořit hranice lhostejnosti a nezájmu, tak přispějte k tomu svou měrou i vy. Děkujeme! ●

Podrobné informace o Ceně Olgy Havlové najdete na vdv@vdv.cz.

Cenu Olgy Havlové představuje socha Olbrama Zoubka s příhodným názvem: „Povzbuzení“

Změna mínusů v plusy

Dušanovi bylo šestnáct a se svým o pět let mladším bratrem vyrůstal v brněnském dětském domově pěknou řádku let. Dostal se sem před osmi roky, stejně jako jeho dva starší sourozenci, kteří mezitím dospěli a zmizeli mu z dohledu.

Irena Šatavová

Materiálním nedostatkem Dušan (podobně jako ostatní děti v ústavech sociální péče) netrpěl, ale nebylo komu se chlubit s dobrými známkami, chyběly mužské vzory chování, roli mámy částečně suplovala paní kuchařka, zdejší paní vychovatelky byly hodné, jenže každý večer odcházely domů – ke svým rodinám... Ještě že měl svoji želvičku Matyldu!

Vzdělání – klíč od vyššího patra možností

A ještě něco vzácného měl – nadání. Neprolézal školu s odřenými ušima jako většina jeho spolubydlících, ale učení mu šlo lehce. Navíc měl v sobě dar hudby, takže studium na brněnské konzervatoři pro něj bylo vysněným přáním. Bude uskutečnitelné i pro kluka z „děcáku“? Bylo! Díky Fondu vzdělání VDV, jehož se stal stipendistou. Ze stipendia si mohl obstarat mistrovskou klasickou kytaru, jejíž hru studoval, kupoval si CD s povinnými nahrávkami, které musel „naposlouchat“. Vedle potřebné finanční podpory se mu dostalo ještě dalšího „vzácného koření“ – motivace. Někoho opravdu zajímalo, jak mu jde studium, dobrý studijní průměr byl podmínkou pro setrvání v programu, pravidelná setkání stipendistů se stala jeho širší rodinou, pracovnice VDV náhradními mami. A nebyl to vztah jednostranně prospěšný. Dušan svou dravou vitalitou, žízni po poznání, bystrou hlavou a přisvojením si role veselého a vtipného baviče bohatě odměňoval ty, kdo ho vzali pod svá „křídla“ a poskytli mu šanci

překonat počáteční nepřízeň osudu a zakousnout se do života bez dalších handicapů. Vzdělání mu zpřístupnilo „další patro“ plnohodnotného života. VDV se postaral i o to, že po odchodu z dětského domova získal Dušan obecní garsonku.

Zvládl konzervatoř i roli táty!

Dneska, skoro čtrnáct let po začátku našeho příběhu, má Dušan nejen kde bydlet, ale i svoji vlastní rodinu. Dokázal se vymanit z počátečních přelétavých známostí, příznačných pro děti vyrostlé v prostředí sociálních ústavů, a podstoupit riziko pustit si někoho opravdu „pod kůži“. Vyžadovalo to notnou dávku odvahy, ale našel ji. Do VDV pak přišlo poštou jeho svatební oznámení a do roka zpráva o narození dcery Alice. Stejně jako zvládl konzervatoř, naučil se být i dobrým tátou a postarat se o svou rodinu, která se nedávno rozrostla o syna Toníka.

„Mám vás v hluboké úctě...“

V současné době Dušan pracuje v internátní škole pro zrakově postižené děti v Brně a při zaměstnání učitele hudby dokončuje studium speciální pedagogiky na brněnské Masarykově univerzitě. Na VDV vzpomíná takto: „Při mém prvním setkání s VDV mi lidé z výběrové komise řekli: Pomůžeme ti, ale chceme vidět, že na sobě pracuješ a že se na studiích nepoflakuješ! Dneska vím, že to je ten nejlepší způsob podpory – nedávat potřebným bez těžkého zdravotního handicapu bez otázky, nač to potřebuješ? Myslím si, že mezi lidmi v okruhu zaměstnanců, spolupracovníků a donátorů VDV se setkávají ti, kterým není osud druhých lhostejný. Ti, kteří na cestě předurčené osudem aktivně mění záporná znaménka ve znaménka kladná. A mnohdy si ani neuvědomují, jak moc pro ty, kterým pomáhají, znamenají a jak moc je ti, kterým pomohli, mají v hluboké úctě...“

Začarovaný kruh dětí z dětských domovů, jejichž další generace vyrůstají opět v zařízeních sociální péče, byl v Dušanově případě úspěšně přerván. I díky penězům z Fondu vzdělání, které mají moc pomáhat. ●

Vzpomínka Dušana Hofmanna na Olgu Havlovou

„V roce 1995 nám paní Olga osobně přivezla do dětského domova snad „nákladák“ různých laskomin, oblečení a hraček spolu s poukazem na již x-té prázdniny u moře od jejího Výboru dobré vůle. To, že paní Olga byla již v té době fatálně nemocná, z nás dětí nepoznal nikdo. Dokonce si s námi většími ráda zahrála na zahradě ping-pong. Mimochodem, hrála moc dobře! Mně při výměně míček říkala, ať se jdu podívat do brněnského divadla Husa na provázku, že tam mívají skvělá představení i pro omladinu, jako jsem já, a ať volný čas trávim užitečně. Vydržet jejich mnohdy neformální představení chce někdy od diváka velké úsilí, ale výsledek ve finále stojí za to, dodala. Teprve večer po odjezdu paní Olgy jsem zaslechl naše vychovatelky, jak se mezi sebou baví o tom, že paní Havlová měla krásnou paruku...“

Zhasnutí svíčky dárce pana Mirko Maršálka

Prvně jsme se s ním setkali v roce 1994. V té době mu bylo 71 let. Bydlel v Praze a přinesl nám svoji závěť. Po setkání s pracovníky nadace se rozhodl přispívat finančně ještě za svého života. Léta jsme mu posílali poděkování za jeho dary a výroční zprávy. Podruhé se u nás objevil před Vánoci 1998. Měl před operací a pro všechny případy znovu potvrdil závěť ve prospěch naší nadace. Poslední dva roky jeho dary utichly. Pak jsme se shodou náhod dozvěděli, že je hospitalizován pro těžké onemocnění v nemocnici sv. Karla Boromejského v Řepích. Paní Milena Černá se rozhodla, že jej zde navštíví. Toho rána, kdy se měla za ním vydat, přišla zpráva, že pan Mirko Maršálek právě zemřel. Odešel člověk, zůstaly jeho skutky. Vzpomínáme a děkujeme!

Konečně slyší!

Začátkem února předal Jiří Volf ředitelce VDV Mileně Černé šek na 34,5 tisíce korun. Byl to výtěžek ze sbírky Dítě, kterou zorganizoval spolu se svým týmem u příležitosti 14. ročníku Pražské rallysprint, odstartované 6. prosince 2008. Sbírka pokračovala až do konce letošního ledna.

Jiří Volf předává šek na více než 34 tisíc korun Mileně Černé

„Chtěli jsme společně s partnery našeho týmu a fanoušky rally udělat před Vánocemi něco pro děti, ke kterým se osud obrátil zády, nebo které to nemají v životě zas až tak lehké,“ vzpomíná Jiří Volf, když se ho ptáme, jak a proč se nápad zrodil. „Do projektu jsme se pustili bez předchozích zkušeností a reklamy, a přesto byl výtěžek sbírky docela slušný,“ dodává.

V rozhodnutí, na co budou získané peníze použity, pomohla Jiřímu Volfovi ředitelka Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové Milena Černá. „Předložila nám asi deset projektů zaměřených na zdravotně postižené děti, které by potřebovaly například zvedací zařízení pro manipulaci po onemocnění obrnou, či hlasové procesory a elektronická zařízení pro hlasově a sluchově postižené děti. Nejraději bychom pomohli všem, ale to nebylo v našich silách,“ říká s lítostí pan Volf. A tak se s kolegy rozhodli pro nákup

řečových procesorů pro dvě neslyšící děti.

„Dovedete si představit, co to pro třináctiletého Andreáše a desetiletou Karolínku znamená? Jak se jim zásadně změnil život, když nyní díky procesorům mohou slyšet, co ostatní lidé říkají?“ raduje se ředitelka VDV Milena Černá. Řečové procesory jsou totiž elektronické zařízení určená neslyšícím dětem, které mají voperovaný kochleární implantát. Dovolí jim kromě jiného navštěvovat „klasicou“ školu, a nikoli školu speciální, a tedy žít mezi zdravými dětmi. „Profesionalita nadace a její vstřícnost pomoci našemu snažení byla opravdu vřelá, a proto nevidíme důvod, proč v podobné věci nepokračovat s Výborem dobré vůle – Nadací Olgy Havlové i v dalších letech, pokud nám to situace a fungování týmu dovolí,“ řekl u příležitosti předání šeku Jiří Volf. Mockerát děkujeme! ●

Poznamenejte si do diáře...

- **Do 27. března**
přijímáme žádosti nestátních neziskových organizací, nemocnic a dětských léčen zaměřených na astma dětí (vzdělávání, prevence, léčba, rehabilitace) o příspěvek z programu Sasakawa Asthma Fund.
- **Do 31. března**
přijímáme přihlášky dětí z dětských domovů ve věku 10–14 let na Letní jazykovou školu anglického jazyka.
- **Do 31. března**
přijímáme žádosti o příspěvek neziskových organizací z programu Obyčejný život, hrazeného z výnosů NIF.
- **Do 1. dubna**
nám prosím pošlete návrhy kandidátů na Cenu Olgy Havlové 2009.
- **10. května**
se v pražském Divadle na Vinohradech uskuteční pod záštitou Výboru dobré vůle baletní galavečer „Uměním pomáhat“, kde vystoupí studenti 1. soukromé taneční konzervatoře v Praze, Taneční konzervatoře magistrátu m. Brna, sólisté Národního divadla v Praze a baletu F. X. Šaldy v Liberci. Vstupenky jsou k dostání od 21. dubna v pokladně Divadla na Vinohradech.
- **25. května**
se v Českém muzeu hudby v Praze uskuteční slavnostní předání Ceny Olgy Havlové 2009.
- **Do 31. května**
přijímáme přihlášky lékařů na mezinárodní semináře v Salzburgu pořádané nadací American Austrian Foundation v rámci programu Open Medical Institute.
- **Do 25. července**
přijímáme přihlášky lékařů na mezinárodní seminář v Salzburgu „Palliative Care II“ v rámci probíhajícího programu Open Medical Institute (25. – 31. října 2009).

Podrobnosti ke všem akcím získáte na www.vdv.cz

Kalendárium

Chcete pomoci?

Veřejná sbírka
Dobra není nikdy dost
– č. účtu: 625 625 625 / 0300

Dary na potřeby zařízení pro starší lidi
– č. účtu: 397 655 004 / 2700

Čísla účtů na ostatní projekty VDV
– č. účtu CZK: 478 437 033 / 0300
– č. účtu USD: 478 573 203 / 0300

Pomozte
proměnit sen
ve skutečnost

Dobra není nikdy dost
veřejná sbírka na pomůcky,
které potřebují děti a dospělí
se zdravotním postižením
účet č. 625 625 625 / 0300

VDV
Výbor dobré vůle
Nadace Olgy Havlové

www.vdv.cz

Získané finanční prostředky jsou určeny na pomoc dětem a dospělým se zdravotním postižením. Ze sbírky jsou hrazeny vozíky, sluchadla, kompenzační a jiné zdravotní pomůcky, které pomáhají zlepšit kvalitu života těch, kdo se zdravotním postižením musí trvale žít. ●

Dobré zprávy: Bulletin Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Redakční rada: Ing. Irena Šatavová, MUDr. Milena Černá, Mgr. Monika Granja. Grafická úprava: Pavel Cindr, grafik@cindr.cz
Vyšlo: 20. března 2009. Vydal: Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, Senovážné nám. 2, 111 21 Praha 1, vdv@vdv.cz, www.vdv.cz
Bulletin je určen pro dárcy a partnery Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Bulletin je neprodejný.

CINDR
& GRAFIK

VDV
Výbor dobré vůle
Nadace Olgy Havlové